

LBRIS

We know
books

*Povestiri
de Crăciun*

din clasicii ruși

Traducere din limba rusă
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Σοφία

București

Cuprins

Copilul și nebunul (<i>Valerii Briusov</i>)	5
Poveste de Crăciun (<i>Mihail Saltîkov-Șcedrin</i>)	13
Vanka (<i>Anton Cehov</i>)	35
Doctorul minunat (<i>Aleksandr Kuprin</i>)	43
Prințul cel sărac (<i>Aleksandr Kuprin</i>)	61
Câinele (<i>V. Nemirovici-Dancenکو</i>)	77

LBRIS

We know
books

*Povestiri
de Crăciun
din clasicii ruși*

Traducere din limba rusă
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Σοφία

București

Copilul și nebunul

VALERII BRIUSOV

Micuța Katia a întrebat:

– Mama, ce praznic este astăzi?

Mama a răspuns:

– Astăzi Se naște Pruncul Hristos.

– Cel care Și-a vărsat sângele pentru toți oamenii?

– Da, fetița mea.

– Și unde Se naște El?

– În Betleem. Evreii își închipuiau că o să vină ca împărat, iar El S-a născut întru smerenie. Îți amintești tabloul în care Pruncul Hristos e culcat în iesle, în peșteră, fiindcă Sfânta Familie nu a găsit alt adăpost. Și acolo au venit să se închine Pruncului magii și păstorii.

Redactor: Diana-Cristina Vlad

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

ISBN 978-973-136-892-4

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

Micuța Katia se gândea: „Dacă Hristos a venit să-i mântuiască pe toți oamenii, de ce au venit să I se închine doar magii și păstorii? De ce nu vin să I se închine tata și mama, că doar a venit să-i mântuiască și pe ei?“, dar să întrebe despre toate astea n-a îndrăznit, fiindcă mama era severă și nu-i plăcea să fie descusută, iar tata nu răbda deloc să fie rupt de cărțile lui. Katia se temea însă că Hristos o să Se mânie pe tata și pe mama că n-au venit să I se închine. Puțin câte puțin, în capul ei s-a încheat un plan: cum să meargă la Betleem singură, să se închine Pruncului și să ceară iertare pentru tata și pentru mama.

La ora opt, Katia a fost trimisă la culcare. Mama a dezbrăcat-o singură, fiindcă bona nu se întorsese încă de la priveghere. Katia dormea singură în cameră. Tatăl ei socotea că trebuie să se învețe din copilărie să nu se teamă de singurătate, de întuneric și de alte – cum spunea el – prostii. Katia a hotărât cu tărie să nu adoarmă, dar, așa cum i se întâmpla întotdeauna, n-a reușit. De multe ori vrusese să nu adoarmă și să se uite dacă noaptea totul rămâne la fel ca ziua, dacă toate casele rămân

pe străzi sau dispar pe timpul nopții, dar totdeauna adormea înaintea celor mari. Așa s-a întâmplat și astăzi: cu toată strădania ei de a nu adormi, pleoapele i s-au lipit de la sine, și s-a cufundat în uitare.

Noaptea, totuși, s-a trezit deodată. Parcă o trezise cineva. Era întuneric și liniște. Numai din camera vecină se auzea cum bona respiră în somn. Katia și-a amintit îndată că trebuie să meargă la Betleem. Cheful de somn i-a pierit cu desăvârșire. S-a sculat fără zgomot și a început, în pripă, să se îmbrace. De obicei o îmbrăca bona, și i-a venit tare greu să-și tragă ciorapii și să-și încheie nasturii de la spate. Reușind, în cele din urmă, să se îmbrace, s-a strecurat pe vârfurile picioarelor în anticameră. Din fericire, șuba ei atârna acolo, așa încât a putut s-o ia suindu-se pe băncuță. Katia și-a pus șuba din puf de eider, ghetetele și căciula cu clape. Ușa de la intrare era cu zăvor englezesc, și Katia s-a priceput să o deschidă fără zgomot.

Katia a ieșit, s-a strecurat pe lângă portarul adormit, a descuiat ușa de afară, întrucât cheia era în zăvor, și s-a trezit pe stradă.

UBRIS | We know books

Era vreme geroasă, dar senină. Lumina felinarelor scânteia pe zăpada curată, acoperită cu o foarte ușoară pojghiță de gheață. Pașii se auzeau limpede în liniștea de afară.

Pe stradă nu era nimeni. Katia a străbătut-o până la colț, după care a făcut, la nimereală, dreapta. Nu știa încotro să meargă. Avea nevoie să întrebe, dar primul domn peste care a dat era atât de posomorât, atât de grăbit, încât n-a îndrăznit. Domnul s-a uitat la ea din gulerul său de blană ridicat și, fără să scoată o vorbă, a mers mai departe.

Al doilea ins întâlnit era un muncitor beat. Acesta i-a strigat Katiei ceva, s-a întins s-o apuce de mână, dar atunci când ea a fugit speriată a uitat de ea imediat și a mers mai departe, lălăind un cântec.

În cele din urmă, Katia aproape că s-a izbit de un bătrân înalt, cu barba căruntă, cu căciulă albă și cojoc. Bătrânul, văzând fetița, s-a oprit. Katia s-a hotărât să-l întrebe:

– Spuneți-mi, vă rog: cum să ajung la Betleem?

– Păi la Betleem suntem – a răspuns bătrânul.

– Oare? Dar unde este peștera unde stă culcat în iesle Pruncul Hristos?

– Acolo merg și eu – a răspuns bătrânul.

– A, ce bine! Sunteți draguț să mă conduceți și pe mine? Eu nu știu drumul, și am foarte mare nevoie să mă închin Pruncului Hristos.

– Să mergem, te duc eu!

Vorbind astfel, bătrânul a luat-o de mână pe fetiță și a pornit cu repeziciune. Katia încerca să țină pasul cu el, dar îi era greu.

– Când ne grăbim – a îndrăznit în cele din urmă să spună –, mama ia o trăsură.

– Vezi tu, fetițo – a răspuns bătrânul –, eu nu am bani. Mi-au luat totul cărturarii și fari-seii, dar hai că te duc în brațe.

Bătrânul a ridicat-o pe Katia cu mâini puternice și, ținând-o ca pe un fulg, a mers mai departe. Katia vedea în fața sa barba lui căruntă, zbârlită.

– Dar cine sunteți dumneavoastră? – a întrebat.

– Eu sunt Simeon Primitorul-de-Dumnezeu. Vezi tu, făceam parte dintre cei șaptezeci de talmăcitori. Noi talmăceam Biblia, dar, ajungând la stihul: *Iată, Fecioara va lua în pân-*

tece..., eu m-am îndoit – și pentru asta trebuie să trăiesc până când se va împlini această spusă. Până când n-o să-L iau pe Fiul Fecioarei în brațe nu pot să mor. Iar cărturarii și fariseii mă pândesc cu ochi ageri.

Katia nu prea înțelegea cuvintele bătrânului, însă îi era cald, fiindcă o pitulase în cojoc. De la aerul de iarnă o luase amețeala. Au tot mers pe niște străzi pustii; șirurile de felinare se întindeau la nesfârșit, și Katia, cu ochii închiși, aluneca spre somn.

Bătrânul a ajuns la o căsuță din lemn dintr-o mahala și i-a zis Katiei:

– Aici locuiește sluga lui Irod, dar e prietenul meu, și o să intru.

La ferestre era încă lumină. Bătrânul a bătut la ușă. S-au auzit pași, scârțâitul cheii, ușa s-a deschis. Bătrânul a intrat cu Katia în anticamera întunecoasă. Înaintea lor, încremenit de uimire, stătea un om în vârstă, cu ochelari albaștri.

– Semion – a zis el –, tu ești? Cum ai ajuns aici?

– Taci. I-am păcălit pe cărturari și pe farisei și pe străjerii temniței. Astăzi este noapte de

praznic, nu mai veghează cu atâta strășnicie. Și uite că am fugit.

– Dar șuba a cui e?

– Am luat-o de la supraveghetor, dar o s-o dau înapoi. O să mă întorc. N-au decât să mă chinuie, dar trebuia să plec, trebuie să-L văd pe Hristos, altfel nu pot să mor.

– Dar cu fetița asta ce e? – a strigat domnul cu ochelari, care abia atunci o zărise pe Katia.

– Și ea merge la peșteră.

– Da, trebuie să mă închin Pruncului Hristos – a intervenit Katia.

Domnul cu ochelari a clătinat din cap. A luat-o pe Katia de la bătrân, a dus-o în camera vecină și a dat-o pe mâna unei bătrânică. Katia încă spunea că trebuie să meargă, dar era atât de obosită și înghețată, că nu prea s-a împotrivit atunci când au dezbrăcat-o, i-au făcut frecție cu vin și au întins-o în patul cald. A adormit pe loc. Și pe bătrân l-au culcat.

A doua zi, prin poliție, și părinții au găsit-o pe Katia, și paznicii de la casa de nebuni și-au găsit pacientul fugit. Copilul și nebunul – amândoi s-au dus să se închine lui Hristos. Fericit cel ce și întru cunoștință însetează de același lucru!